

11 juni 2023 (Sacramentszondag)

Didier Croonenberghs o.p.

*De mens wil brood eten !
Hij wil elke dag kunnen eten !
Brood en geen hoog klinkende woorden,
Brood en geen spraak !*

Misschien kennen jullie dit revolutionaire communisitische frontlied, waarvan de tekst werd geschreven door Bertolt Brecht. “*Brood en geen spraak*”. Ik betwijfel of velen van jullie het zingen, zelfs als jullie zich deze week compleet in het rood hebben gekleed voor “den bubbel”...

De mens wil natuurlijk eten. Maar wat voedt hem echt? Dit is misschien wel de cruciale vraag voor de mens. “*Waar hebben we honger naar?*” Onze wereld heeft een boulimische honger naar bezittingen. Ze heeft ook anorexie als het gaat om spirituele goederen... Maar meer dan een materiële honger, hebben we niet een echte honger naar goede *woorden*, een dorst naar eerlijkere relaties? Brood *en* spraak ? Op dit feest van het lichaam en bloed worden we uitgenodigd om even stil te staan bij wat ons *echt voedt*, en wat ons elke zondag, bij elke eucharistie, samenbrengt.

Allereerst is de Eucharistie wat ons voedt, smaak geeft aan het leven, en wat ons in staat stelt om een eenvoudig *dankjewel* te zeggen. Niet manipulatief en egoïstisch. Maar echt. Zoals u waarschijnlijk weet, wordt in modern Grieks “dankjewel” Ευχαριστώ gezegd. Dus ik nodig u uit om eraan te denken dat uw leven een “dank u wel” is, een 'eucharistie'. Om dit elke dag te beleven kunnen we denken aan een ontmoeting, een woord van vriendelijkheid dat in ons leven geuit is ? Want als we vandaag

samen vieren, is dat dan niet deels omdat we diep van binnen *iets* te vieren hebben? Zijn we hier niet om Degene te gedenken die ons laat zien dat het leven alleen betekenis heeft voor zover het zichzelf geeft? De Eucharistie is allereerst de kunst van dankbaarheid. Het is erkennen dat wij niet de oorsprong zijn van wat we zijn en wat we hebben. Dat het leven *geen* recht is, maar een dagelijks geschenk. Het is aan ieder van ons om onze eigen manier te vinden om deze vreugde te belichamen.

Ten tweede nodigt de Eucharistie ons uit om echt *aanwezig* te zijn bij wat we doen. Lichaam en ziel. Een van de vele redenen voor het aandringen op de werkelijke aanwezigheid komt uit de ziekenzorg. Het gaat over *verbondenheid* met de zieken. Het gaat erom hen daadwerkelijk de Eucharistie te brengen. Als we hier een aanwezigheid ervaren, dan is dat zodat we die kunnen delen, zodat we deze aanwezigheid naar de buitenwereld kunnen brengen. De Eucharistie is een mis-sie, een zending.

Vooraleer we toespraken houden over de werkelijke aanwezigheid —die soms niet erg verteerbaar zijn—, laten we eerst eens naar die van onszelf kijken. Hoe vaak zijn we niet eerder *afwezig*, ook al staan we fysiek aan iemands zijde? Misschien hebt u deze ervaring al gehad. Iemand praat tegen u en deelt zijn vragen met u... maar u bent te druk bezig met uw eigen problemen dat u niet echt oplet. Er zijn zoveel mensen die van ons verwachten dat wij “*werkelijk aanwezig*” zijn, dwz dat wij aan hun zijde staan, door onze woorden, door ons luisteren, door onze concrete daden. Er zijn zo veel mensen die hongeren naar woorden die zorgzaam zijn, die bevrijden. Om duidelijker te zijn: het gaat erom werkelijk *aanwezig* te zijn bij onze naasten, niet fysiek maar werkelijk. Want men kan lichamelijk dichtbij zijn en toch echt afwezig... En we kunnen een echte aanwezigheid voelen, ondanks de afstand en de scheiding. Daarom zijn we in elk Eucharistie en in het gebed werkelijk verbonden met hen die ons zijn voorgegaan, met hen die afwezig zijn, met de zieken...

De Eucharistie nodigt ons ten eerste uit om dankbaar te zijn. Ten tweede nodigt het ons uit om echt aanwezig te zijn bij onze dierbaren. En ten derde *herschep*t de Eucharistie ons. Het transformeert ons. Ik weet niet of het u is opgevallen, maar in het Evangelie van vandaag klinkt het scheppingsverhaal in de tuin van Eden door. De Heer zei: “*Van de boom van de kennis van goed en kwaad mag je niet eten, want op de dag dat*

je daarvan eet, zult je sterven". In het evangelie van vandaag vertelt de Heer ons: *"Als iemand van dit brood eet, zal hij leven"*

Eucharistie beleven is in feite herschapen worden. Een nieuw leven beginnen. Gezonden zijn. Opnieuw opstaan. Geloven, ondanks onze wonden. Hopen, ondanks onze fouten. Liefhebben, ondanks verraad. Laat ieder van ons dus meer en meer een tabernakel worden van een reele *dankbaarheid*, een echte *aanwezigheid*, en een goddelijke vrijheid, die ons vernieuwt. Amen.